

ANIMAL TRACKER AGENCY

Agència policial creada a finals del segle XXI per perseguir la mort, consum, tinença o cria de qualsevol classe d'animal. La llei solament permet la seva existència en reserves naturals controlades; per tant, qualsevol possessió d'aquests éssers, vius o morts, el tot o una part, sense un permís oficial, se sancionarà amb la immediata transferència corporal a l'Uniomnis Prison 101.

Als membres d'aquesta agència se'ls anomena *animal trackers* fent referència als antics rastrejadors especialitzats a localitzar animals. En l'actualitat, aquests agents continuen fent-ho, però el seu objectiu final és detenir els que els consumeixen, els crien o els cacen.

CAPÍTOL 1

El que em va sorprendre en arribar va ser que m'esperava trobar un ciutadà de *lifestyle* dos i, en canvi, pel frontal de l'habitatge que estava veient devia tenir com a mínim el nivell quatre. Només amb les dimensions, que vaig estimar com a tres vegades les del meu petit apartament, ja era evident que allí hi residia algú important. En realitat, aquell dia, en entrar de servei i rebre la notificació que havien trobat un home mort amb mig porc al seu costat, el primer que vaig pensar és que era un petit *farmer*, però mai que podia arribar a ser algun *rearviewer*.

Normalment, la meva feina a l'Animal Tracker Agency consistia a buscar i, si hi havia sort, capturar petits grangers o caçadors furtius de poc nivell per, de mica en mica, guanyar el dret de passar al següent *lifestyle* i poder tenir un fill. Però, contràriament, si detenies algun *rearviewer* era quasi immediat, i per aquest motiu es consideraven un trofeu de caça major. Lamentablement, això solia ser més un anhel que una realitat, ja que amb les sofisticades mesures d'invisibilitat que empraven era pràcticament impossible atrapar-los. Per això em va sorprendre tant que aquell cas ho fos.

Segons diuen a l'agència, a aquests delinqüents se'ls anomenen *rearviewers* perquè tenen la mirada posada en el passat i no s'adapten als temps actuals. Sempre intenten envoltar-se d'objectes del segle XXI i, per descomptat, per

a ells seria un somni poder tornar a l'alimentació amb la carn que provingués dels animals. Evidentment, ja fa temps que va deixar de ser possible i han de cometre un delicte si en volen menjar.

En veritat, si he de ser sincer, mai m'havia acabat de convèncer com els descrivien. No podia ser que tot es reduís al simple fet de consumir-ne ni que estiguessin obsessionats pel passat com es pretenia, sinó que intuïa que hi havia d'haver alguna cosa més enllà: per exemple, formar part d'una xarxa d'influències, pertànyer a un club privat exclusiu, assolir un repte, plaer per delinquir o ves a saber quina bestiesa. Recordo que, per molt que li vaig donar voltes, no vaig aconseguir trobar cap raó prou important que ho justificués.

“Normalment, solen ser de *lifestyle* alt i tenen fills, viuen en residències grans, no els falta de res i, per contra, ho podien perdre tot per menjar un tros de carn natural?”, era la pregunta que sempre em feia i no em podia creure que es juguessin el seu benestar per una cosa tan innecessària. I més si afegíem que tenien la seguretat que podien disposar del *victimless food* sense limitacions.

Encara em ve a la memòria la cantarella de l'escola abans de cada àpat: “*Victimless food* és el menjar que ens assegura que s'ha elaborat sense haver causat la mort a cap ésser viu, d'una forma sana, autosostenible, equilibrada i, fins i tot, que es pot ajustar a les necessitats nutritives de cada un. Per això, és l'únic que es permet consumir. Res a comparar amb les atrocitats que feien els nostres avantpassats del segle passat quan mataven els animals per alimentar-se i, a més a més, devia ser terrible patir la incertesa de no saber exactament què menjaven.”

Però, tot i ser-ne conscients, els *rearviewers* continuaven preferint la que estava prohibida i no entenia el perquè.

I la resposta la vaig tenir molt de temps després, quan els esdeveniments em van portar a comprendre'ls i va resultar que sí, que en efecte la seva motivació anava més enllà que el simple fet de consumir-ne. Pot ser que, fins i tot, massa per al meu gust.

Però en aquells moments encara havien de passar moltes coses abans de descobrir-ho; així que, i tornant al cas, mentre mirava l'enorme residència que tenia davant meu, també vaig valorar els altres tipus de delinqüents com per exemple el que havia suposat que era al principi: un petit *farmer*, però ràpidament ho vaig descartar. És veritat que per a un *lifestyle* baix de ciutadà criar un porc clandestinament per vendre'n la carn representa l'accés a alguns dels luxes de primera categoria, però en aquest cas era evident que no ho necessitava.

Tanmateix, sí que existeixen els que en produeixen en quantitat, com són els grans ramaders, però formen part de complexes estructures delictives amb mesures de protecció molt elaborades i, per tant, realment difícils de caçar. Jo ho vaig aconseguir només una vegada en descobrir una explotació d'engreix de quinze vedells en un habitatge subterrani.

En aquella ocasió, un *botdron* que sobrevolava la zona d'extraradi urbà BA-2204 va detectar un augment de temperatura inesperat i això va comportar que iniciés un reconeixement més minuciós. L'aparell va recollir mostres de l'aire i les anàlisis van determinar partícules que corresponien a origen animal. En aquell dia, em va tocar anar-hi amb tan bona sort que en el moment que hi vaig arribar una flamarada de foc va sortir del terra. L'ensurt va ser enorme, però em va anar força bé. Resulta que el seu purificador d'aire es va espatllar i va provocar que el metà s'incendiés. La resta va ser fàcil: fer un escàner en profunditat, buscar possibles entrades, etc., i, al final, els vaig

caçar i jo em vaig guanyar una reducció d'un any en el temps estimat per poder tenir el permís per ser pare. Una disminució de temps significativa que m'apropava molt a aconseguir el meu propòsit.

—Hola, la meva identificació és Animal Tracker 2375/732. Tinc l'ordre d'inspeccionar una tinença il·legal d'animals —li vaig comunicar al robot que havien posat a la porta.

La cosa em va mirar amb la desconfiança impersonal d'aquests tipus d'autòmats i, després d'escanejar-me l'iris i confirmar que el cas me l'havien assignat, amb una veu desagradable i falsament humanitzada —els tinc molta mania— em va dir:

—Confirmat; Animal Tracker 2375/732 pot entrar.

I mentre la porta s'obria, per allò de repassar l'última opció que quedava, vaig valorar si podia ser un *poacher*, però immediatament també ho vaig descartar. Aquest altre tipus de delinqüent és un caçador furtiu que s'endinsa en les reserves naturals controlades per capturar alguna peça que es pugui vendre en el *dark market*.

Sí que és cert que fer de *poacher* és una activitat molt lucrativa, però també d'alt risc, ja que han de ser experts a evadir les exigents mesures de vigilància que les reserves naturals disposen. I fan bé de salvaguardar-les, perquè són reductes que ens recorden com era abans el món i també per millorar el programari conductual dels animals de companyia *fashion bionic pets*. I encara que molts evolucionistes es posicionen per eliminar aquests reductes pel cost de manteniment que representen, especialment d'aigua, crec que s'han de conservar encara que fos com a dipòsit.

Per exemple, si no n'haguéssim tingut i hagués estat viu, on hauríem traslladat el porc que s'havia trobat? Matar-lo era impensable i encara menys menjar-lo; aleshores, què n'hauríem fet? Si no fora possible portar-lo a una d'aquestes

reserves, hauríem tingut un greu problema social que hauria pertorbat molt l'opinió pública. En canvi, allí podria viure lliure fins a la seva fi natural. Molt millor.

En qualsevol cas, i tornant als tipus de delinqüents, que siguin *rearviewers*, *farmers* o *poachers*, en el fons no és important perquè el càstig per consumir, criar o caçar animals sempre és el mateix i comporta la pena màxima. O sigui, ser sentenciat a la degradació al *lifestyle* més baix, la desaparició de tots els drets com a ciutadà, transferència corporal immediata a l'Uniomnis Prison 101 i, si tenen algun fill menor d'onze anys, la pèrdua de la seva tutela. Per tant, en el cas que l'altre progenitor rebutgi tenir-lo en exclusivitat monoparental, que sol ser el que passa, els obligaran a cedir-lo a la casa d'adopció estatal.

Realment, és la màxima condemna que existeix i no més s'executa per altres delictes molt greus com destruir un *botdron* policial o l'assassinat; però el fet de tractar-lo al mateix nivell demostra la gravetat que el Govern li atribueix.

“A més a més, si li afegim que no els fa cap falta perquè amb la renda garantida de ciutadania poden adquirir el sensor de salut, l'habitable segons el *lifestyle* assignat, el menjar *victimless food* i el divertiment en l'Uniomnis; encara ho trobo més incomprendible”, era una altra de les opinions que recurrentment algú feia en les converses que teníem a l'agència.

Així que, consideracions a part, mentre mentalment anava intentant posicionar-lo en algun tipus de criminal, ja era dintre de l'habitatge amb la intenció de seguir el protocol, enregistrar totes les proves, emetre l'informe de rigor i cap a casa ràpidament. Feina fàcil i fora problemes, vaig pensar, o almenys era el que creia en aquell moment.

© del text: Roger Galofré Mercadé, 2026
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2026
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2026
ISBN: 978-84-1303-705-9
DL: L 170-2026
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

↵ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.